

De studerende har krav på at få klar besked om, hvad direktivet kan komme til at betyde, og på samme måde har den øvrige befolkning krav på at vide, hvornår en velfærdsydelse pludselig forvandles til en serviceydelse, der er genstand for økonomisk aktivitet og derfor skal omfattes af EU's markedslogikker.

Det, som jo er et stort problem i det forslag til servicedirektiv, der stadig ligger, er to overordnede ting.

Den ene er, at vi har at gøre med et meget, meget fåget direktiv, som er uklart på en lang, lang række områder. Det gælder f.eks. med hensyn til oprindelseslandsprincippet, som nu er blevet til et princip om, at man frit skal kunne levere tjenesteydelser hen over grænser. Men det er stadig væk superduper uklart, hvor den præcise grænse ligger i forhold til det oprindelige oprindelseslandsprincip. Og vi ved også alle sammen, at det er EF-Domstolen, der i sidste ende kommer til at afgøre, hvor grænsen ligger.

Mit bud vil, ud fra den måde EF-Domstolen normalt arbejder på, være, at vi vil få en række domme, som vil dreje den her frihed til at levere ydelser hen over grænser mere og mere i retning af det oprindelige oprindelseslandsprincip.

Det andet store problem drejer sig om rækkevidden af selve direktivet, om, hvilke områder der er omfattet. Og der må man sige, at det også stadig væk er meget uklart, hvorvidt et område som uddannelse er med. Ministeren har redegjort for, at det er et område af almen interesse, som derfor ikke er omfattet, men det står jo ikke direkte skrevet, at det er undtaget, og det åbner jo mulighed for en lang række fortolkninger og for, at det alligevel bliver sneget ind ad bagdøren.

Kl. 17.50

Denne uklarhed kan vi ikke leve med, for den betyder, at det er et domstolsdirektiv, der i sidste ende kommer til at definere, hvordan rækkevidden af det nye oprindelsesland light-princip bliver, og som vi alle sammen ved, er light usundt – bare på en anden måde – så derfor kan vi komme til at stå med et meget stort problem. Desuden er der også hele diskussionen om, hvad rækkevidden af direktivet er. Det står totalt uklart i øjeblikket, men der ligger en masse faremomenter i det.

Så vil jeg egentlig gerne spørge: Vil regeringen og de øvrige partier, som overvejer at støtte servicedirektivet, garantere, at ingen ydelser, som udgør en økonomisk aktivitet, skal underkastes EU's regler om fri konkurrence, specielt

hvis det er et velfærdsområde? Kan vi få en garanti for, at det ikke skal være tilfældet, eller kan vi blot få holdningen til det? Det fremgår af direktivet, at det er op til medlemsstaterne selv at bestemme, hvad der udgør en velfærdsydelse, men i svaret på spørgsmål nr. S 3915, som jeg selv har stillet, står der jo, at hvorvidt en ydelse betragtes som almen eller almenøkonomisk, er det i udgangspunktet op til medlemsstaterne selv at definere – og så kommer det – i overensstemmelse med traktatens og EF-Domstolens praksis.

Det vil sige, at vi har lov til selv at bestemme det, så længe det ikke er EF-Domstolen og EU, der bestemmer. Det er jo i realiteten en ret til ikke at bestemme noget som helst, og dermed har man igen lagt afgørelsen hos EF-Domstolen. Hvad nu, hvis f.eks. deltagerbetalingen på VUC stiger? Er der så tale om en økonomisk aktivitet, og er den dermed omfattet? Eller hvad nu, hvis taxameterordningen på universiteterne lige pludselig begynder at følge den enkelte studerende, frem for – som det er i øjeblikket – at det er en støtte til selve læreanstalten efter det antal studerende, der går på den?

Man må sige, at der ligger nogle farer i en sådan taxameterordning, der er møntet på den enkelte studerende, som får en personlig pose penge og dermed bliver en forbruger af uddannelse, frem for at man i øjeblikket støtter den enkelte læreanstalt på baggrund af det antal studerende, der gennemfører en uddannelse. Det kan jo godt betyde, at man vil sige, at så er der i højere grad tale om en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse, fordi der er penge involveret, og vupti, så er den omfattet af direktivet. Den slags ting står super uklart i dag.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi i Enhedslisten sådan set er trætte af politikere og erhvervsfolk, der tuder over, at globaliseringen tvinger os til det ene og det andet, for det første fordi det er at bedrage befolkningen at sige, at globalisering nødvendigvis ændringer, og for det andet fordi man let får det til at fremstå, som om globaliseringen bare er en naturlov, som vi ikke har nogen indflydelse på.

Servicedirektivet er et af de tiltag, som fremmer den negative side af globaliseringen, fordi det styrker virksomhederne på bekostning af demokratiet, de folkevalgte politikere og befolkningen, og på den baggrund og på baggrund af min ordførertale vil jeg gerne på vegne af Enhedslisten fremsætte følgende: